

Tante Ada uit Nevada

(Waarst doch in Kentucky blieben)

Blijspel in drie bedrijven

door

ULLA KLING

vertaling

Hub Fober

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.

(Grimas Theatergrime verkoop)

Tel: 072 - 5 11 24 07

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **TANTE ADA UIT NEVADA - WAARST DOCH IN KENTUCKY BLIEBEN** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **ULLA KLING** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

Copyright: © Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (youtube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363

1800 AJ Alkmaar

Telefoon 072 - 5112135

Website: www.ibva.nl

Email: info@ibva.nl

ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **8** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bght ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten
van u te claimen, of te innen.**

PERSONEN:

Loes - sympathieke huisvrouw, die haar zaakjes graag op orde heeft

Ada - haar tweelingzus, ook sympathiek, maar toch meer naïef geraffineerd

Peter - het meisje voor alles op de bedoening, rechterhand van Loes en eigenlijk nog 'n beetje meer

Thomas - zoon van Loes, althans voor de buitenwereld

Suzan - dochter van Ada, naar men mag aannemen tenminste

Maikel - echtgenoot van Ada, volbloed cowboy en gokker van formaat

Lutjens - burgemeester, met oog voor vrouwelijk schoon

Taxichauffeur of -chauffeuse

DECOR:

Gezien vanuit de zaal, is in de linker korte kant een deur naar de keuken. In de rechter korte kant open doorgang naar alle andere vertrekken in huis. In de brede achterwand open doorgang, die naar de ingang van de woning voert. Naast deze doorgang 'n raam, dat geopend kan worden, met doorblik op 't erf. Inrichting van de kamer naar eigen goeddunken, met inachtneming van het feit, dat een eettafel met stoelen, een divan en een dressoir, of gelijksoortig meubel voorhanden dienen te zijn.

EERSTE BEDRIJF

Loes: (*opgewonden over bühne heen en weer*) En hoe moet dat nu dan verder? O nee, o nee, m'n hoofd loopt er gewoon van om! En zeg nu eens eerlijk, denk je dat 't nog lukt of niet?

Thomas: (*zit op z'n gemak op 'n stoel in 'n groezelige overall*) Ik krijg dat best voor elkaar. Alleen geen paniek, daar schieten we niets mee op.

Loes: Al 'n week lang heb ik je gebedeld en gesmeekt het krenge te repareren, omdat vandaag tante Ada van 't station gehaald moet worden. En wat is nu? Jij zit hier en de auto doet 't niet.

Thomas: (*geduldig*) Ik zit hier, omdat ik 't in m'n rug heb gekregen van het voorover gebukt staan. Maar ik begin zo meteen weer en dan is 't in tijd van niets gepiept.

Loes: Waarom moest je ook tot 't laatste moment wachten, nu ze al haast voor de deur staat! Jullie manskerels kunnen iemand tot vertwijfeling brengen!

Peter: (*op via midden*) Waarbij ik wil opmerken, dat 't niet eerlijk is om de meervoudsvorm te gebruiken, want voor zover 't mij betreft is alles in kannen en kruiken.

Thomas: Zal dan ook wel niet veel om 't lijf gehad hebben.

Peter: Wacht even vriendje. Als je maar weet, dat ik de hele oprit piekfijn geveegd heb. En als 't soms nodig mocht zijn, dat nog 'n rode loper wordt uitgerold, zal ik dat ook nog wel organiseren.

Thomas: (*grijzend en met knipoog*) Je zou wat rozen kunnen plukken en er de blaadjes op uitstrooien. (*Peter grijnst terug*)

Loes: Klets niet zo stom en probeer liever die roestwinkel op vier wielen weer aan de praat te krijgen.

Thomas: Als die destijds naar Nevada afgetaaide tante nu opeens, na al die jaren, eindelijk weer eens haar familie in good old Holland te binnen is geschoten, zal ze zich toch ook nog wel kunnen herinneren, dat hier nog steeds taxi's rijden.

Loes: O nee, dat zou m'n eer te na komen. Dan zou ik haar nog eerder zelf te voet afhalen.

Thomas: (*hoofdschuddend en lachend af midden*) Mam, je bent 'n hopeloos geval!

Loes: God geef, dat hij die rammelkast weer aan 't lopen krijgt. (*tot Peter*) En wat sta jij hier nu nog rond te lummelen?

Peter: Al goed, al goed. Ik kan ook zolang buiten gaan staan rondlummelen, om de komst van hare majesteit mrs. Mckenzie af te wachten.

Loes: Schiet jullie op 'n moment als dit nu werkelijk alletwee niets anders te binnen dan wat domme praat te verkopen?

Peter: Het is mij 'n raadsel waarom je zo uit je doen bent. Bestaat toch helemaal geen reden toe. Je zus komt op visite! Nou en?

Loes: Eerstens is 't m'n tweelingzus...

Peter: (*lachend*) ...mankeert er nog maar aan, dat je zegt: we lijken als 't ene ei op 't andere...

Loes: ...en tweedens komt ze niet zomaar langs om even 'n kop koffie te drinken, maar zie ik haar voor 't eerst weer na zesentwintig jaren! En dan zou men niet uit z'n doen mogen zijn? Wie weet, ken ik haar niet eens terug.

Peter: (*dwepend, dromend*) Ik weet zeker, dat ik haar meteen terugken! Ik kan me haar nog levendig herinneren. Verju, was dat even 'n knappe meid! 'n Moordgriet! 'n Figuurtje! En 'n gezichtje had ze als van 'n porseleinen pop! 'n Regelrecht juweeltje!

Loes: (*bits*) Welja, prijs haar maar de hemel in! Ik kan me haar nog 't best herinneren als degene, die van 't ene moment op 't andere de benen nam en mij met 't product van haar onbezonnen avontuur achterliet, (*gelukzalig*) mijn kleine Thomas.

Peter: Jij zou dat blindgangertje toentertijd niet eens hebben afgestaan... En je hebt jezelf vanwege die jongen ook veel ontzegd... onder anderen mijn persoon.

Loes: Och kom, wat heeft 't voor nut die oude koeien weer uit de sloot te halen. Had ik dat arme schaap, op 'n moment dat hij geen moeder had...

Peter: Jij was en bent toch als 't ware zijn moeder.

Loes: ...geen moeder had, zei ik, dan soms ook nog met 'n stiefvader moeten opzadelen?

Peter: Veel verschil zou dat anders niet hebben gemaakt, ben ik van mening. Want hoe je me ook wilt beschouwen, als stiefvader, oom of vaderlijke vriend van Thomas, slecht heb ik m'n rol toch niet gespeeld, dacht ik zo.

Loes: (*toegenegen*) Nee Peter. En rechtuit gezegd, zonder jou denk ik niet dat ik 't klaargespeeld zou hebben.

Peter: (*brommend, in zichzelf*) Tenminste iets! (*weer gewoon*) Daarom denk ik ook, dat me nu wel de vraag toegestaan zal zijn, of 't niet stilaan tijd wordt, de jongen zijn werkelijke familieverhouding tot tante Ada uit de doeken te doen.

Loes: O nee, dat is niet mijn taak. Daar kan alleen Ada zelf over beslissen. En dan Peter... ik ben er echt benauwd voor, dat deze informatie voor het kind zal uitmonden in 'n shock.

Peter: (*lachend*) Alsjeblieft zeg, kind! Je hebt 't over 'n volwassen kerel! Die is inmiddels mans genoeg iets dergelijks te kunnen verwerken.

Loes: Wat mij betreft, mag 't gerust zo blijven als 't is. En als ik heel eerlijk

mag zijn: in weerwil van het feit, dat ik me er echt op verheug m'n zus weer te zien, kan ik me toch niet losmaken van het onzekere gevoel, dat ze beter in Nevada had kunnen blijven. Haar bezoek zal, zo vrees ik, 'n hoop onrust in ons leven gaan brengen.

Thomas: *(op midden, z'n handen aan 'n smerige lap afvegend)* Hij loopt!

Loes: *(hem de lap afnemend)* Ajakkes, jongen, daarmee maak je je handen nog vuiler dan ze al zijn!

Peter: *(luistert aan 't raam)* Lopen zei je? Je kunt 't beter pruttelen noemen... Nou ja, tot aan 't station zal hij 't nog wel halen.

Thomas: Je vergeet, dat ik er ook nog mee terug moet! Maar wie weet, misschien sponsort m'n rijke tante uit Nevada me wel 'n nieuwe slee. Stel je voor, zo'n allround terreinjeep!

Peter: Moet je zorgen met haar op goede voet te komen.

Loes: Kom nou Thomas, 't wordt tijd dat je gaat. Maar eerst je handen wassen en 't gezicht, hoor je? En de nek niet vergeten!

Thomas: *(af rechts, mopperend)* Ja ja, en m'n voeten krijgen ook nog 'n beurt. Als je maar commanderen kunt.

Loes: *(is zenuwachtig, zoekt werk, veegt over het dressoir, trekt 't tafelkleed recht)* Over 'n kwartier is de trein er al en iedereen loopt hier maar te niksen.

Peter: *(het tafelkleed bekijkend)* Niet dat ik me ergens mee wil bemoeien, maar nu hangt 't pas echt scheef.

Loes: Doe me 'n plezier en verdwijn. Zoek je iets te doen, maar dan wel buiten!

Peter: Lijkt me inderdaad veiliger, anders ren je me nog ondersteboven ook. *(van buiten hoort men nadrukkelijk geclaxoneer)*

Thomas: *(in doorgang rechts, met ontbloot bovenlijf, handdoek in de hand)* Buiten staat iets of iemand te claxoneren. Kijk eens wat gaande is.

Loes: Waarom zou hier iemand moeten claxoneren? Notabene op ons erf!

Taxich: *(in doorgang midden)* Neem me niet kwalijk, maar misschien zou eens iemand naar buiten kunnen komen, ja? Ik heb de een of andere rare lady bij me, die alleen maar dollars bij zich heeft, zegt ze. Maar gezien heb ik er ondertussen nog niet een! Tweeëndertigvijftig krijg ik, maar graag cash alstublieft. *(houdt hand op)*

Loes: *(valt op 'n stoel)* Dat is Ada en we hebben d'r niet afgehaald!

Taxich: Dan kunt u het beste 'n tractor met aanhanger sturen, want de bagage van de lady staat op het station tussen spoor een en zes. En eh...*(maakt met duim en wijsvinger geldgebaar)* hoe zit 't nu met m'n duiten?

Peter: *(geld tevoorschijn halend en betalend)* Ja ja, rustig maar.

Loes: *(tot Thomas, die nog steeds met open mond en handdoek in doorgang staat, kwaad)* Zie je nu wel! En alles, omdat jij zo hebt staan te prutsen met die rammelkast van je! Wat slaan we nu niet voor 'n modderfiguur! En blijf daar niet zo in je blootje staan!

Thomas: Ja ja, geen paniek! *(verdwijnt meteen)*

Ada: *(op midden, als 'n slagschip, grand dame in elegante reiskleding, met hoed en juwelenkoffertje, kwaad)* Oh holy crow! My goodness, what a trouble! Wat verbeeldt deze Hollandse tulpenjohnny, that stupid blockhaed, zich wel? Zet me daarbuiten gewoon op straat neer als 'n postpakket! *(tot chauffeur)* Of je neemt genoeg met dollars, of je krijgt helemaal niets, versta je me? M'n hele anatomie is door elkaar gehost in die gammele koffiemolen van je! Dan heeft mijn cadillac bij ons in Nevada toch wel 'n andere vering dan dat rammelende conservenblik van jou! *(wegwenkgebaar)* En nu hup, verdwijnt!

Taxich: *(grijnzend en vragend tot Loes)* Die is hier dus aan 't juiste adres? Nou, dan welterusten!

Ada: *(kwaad)* We zijn tweelingzussen! Dat ziet men toch zeker!

Loes: *(verdwaasd, slikkend)* Dat ziet men toch...

Taxich: *(breed grijnzend)* Logisch ziet men dat! Meteen op 't eerste gezicht! 'n Eeneiige nietwaar! Dat kan niet mis! Hahaa!

Ada: Nee, jij anderhalve idioot! n Halfeiige! *(handenwringend)* Oh my goodness, waren we toch maar wild gebleven!

Taxich: Ben ik helemaal met u eens.

Ada: Get lost!

Taxich: Graag ja. *(afgaand)* En veel plezier nog met de lady uit Nevada!

Loes: J..ja... Ada, b..ben jij 't w..werkelijk?

Ada: Stotter je tegenwoordig, of behoort dat hier soms tot de goede toon? Zeker ben ik 't, wie zou ik anders moeten zijn?

Peter: *(heeft 't van op afstand bekeken)* Die kleine porseleinachtige Ada... Niet te geloven! Maar 't mondwerk functioneert nog steeds als toen... Is tenminste nog "iets" 't zelfde gebleven. *(fronsende blik van Loes)* Ja ja, ik ga al! *(af midden)* Zal alvast de handbagage halen.

Ada: Zo Loes, en nu zou ik eerst eens willen weten, waarom ik me met so am stupid fellow, zo'n ongecultiveerd rund van 'n taxichauffeur heb moeten afgeven en niemand me is komen afhalen at the train?

Loes: Neem me niet kwalijk Ada, maar onze auto liep niet, eh, ging niet, eh, reed niet bedoel ik. Niettemin, Thomas wilde net... Maar eh, hoezo ben je d'r al? Ik dacht... o god, ik ben helemaal in de war. Maar kom nu toch eindelijk eens, *(gaat met uitgespreide armen op haar af)* en laat me je omarmen!

Ada: Halt! Dont crush my hat, help m'n hoed niet in de vernieling en mij please ook niet. *(nu ook haar armen uitspreidend)* Zusje, kom aan m'n

hart! Oh, I missed you so much, and also my dear little baby!
(*omarmen en zoenen elkaar*) Zeg eens, ben jij nog gegroeid?

Loes: (*veegt ontroerd over haar ogen*) Of jij bent gekrompen. (*bekijkt haar vol tedere vreugde*) O nee, o nee, ik kan 't haast niet geloven! Zo lang heb ik je niet meer gezien! M'n klein zusje! (*met regelmaat vliegt 't ene stuk bagage na 't andere naar binnen via midden*)

Ada: Klein moet je er vooral bij zeggen! Je weet best, dat moeder zaliger ons vaak genoeg verteld heeft, dat ik acht minuten ouder ben dan jij, my dear sweetheart!

Loes: Hé?

Ada: Maar jij bent ook geen steek veranderd Loesje.

Loes: (*lachend*) Ben je mal, wij kunnen toch niet veranderen. Laten we 't er maar op houden, dat we 'n beetje rijper zijn geworden. Alhoewel ik me daar, waar 't jou betreft, nog niet zo zeker van ben. Maar vertel me toch eens, hoe gaat 't dan zoal in dat Amerika van je en met je cowboy? Geschreven heb je warempel echt niet veel.

Ada: (*zet hoed af*) Langzaam, ik ben doodmoe. Jij hebt immers geen idee, always so much business, als je begrijpt wat ik bedoel. (*Loes geeft hoofdschuddend te kennen van niet*) O nee? Geeft ook niet. Maar wat betreft Maikel, weet je, hij was eh...

Loes: (*medelijdend*) Och nee, hij is gestorven?

Ada: Ben je nu helemáál? O nee, die leeft, en hóé! But don't worry about, forget it!

Loes: Wat bedoel je? Kun je 't niet op z'n Nederlands doen? Maar zeg, hoe jij eruit ziet! Echt zo'n sjieke madam van de grote wereld! En moet je mij zien, loop nog steeds in m'n schort rond.

Ada: Please, dont take it off, precies zo ken ik je immers. (*om zich heen kijkend*) Hier is de tijd blijven stilstaan, de grote wijzer zesentwintig jaar geleden blijven hangen. Moet je zien, zelfs het gestikte divankussen van mam zaliger is er nog. Memory's baby, waar je maar kijkt, niets dan memory's.

Loes: (*terwijl alweer 'n stuk bagage op de bestaande hoop vliegt*) Maar vertel eens zeg, wat heb je in godsnaam allemaal meegebracht?

Ada: (*valt op de divan neer, steekt haar benen uit*) And now I would like some strong coffee from Holland please, en dan vertel je me eindelijk eens waar m'n jongen is! Tjonge zeg, ik heb dorst als 'n kameel na een vijfdaagse woestijnrit.

Loes: Ga weg! Hebben jullie in Nevada dan ook kamelen?

Ada: (*in zichzelf*) Eentje maar, dat van mij.

Loes: Goed, dan ga ik nu eerst 'n lekkere bak koffie zetten. En 'n appeltaart heb ik ook gebakken, omdat je daar vroeger al zo gek op was. Pas uit de oven toen jij kwam. (*wil af midden*) En die zal ik nu dan

maar eerst... *(draait nog even terug)* En daarna zal ik je zoontje sturen. *(streng)* Maar over dat thema moeten wij 't met ons tweeën wel nog eens even hebben, dat vertel ik je! *(af)*

Ada: Nog geen vijf minuten op 't oude nest terug, vliegen de commando's je alweer om de oren. *(tevreden om zich heen kijkend)* Niettemin, na 'n halve eeuwigheid eindelijk weer thuis! Home, sweet, sweet home!

Loes: *(opgewonden op midden, in de ene hand iets, dat ooit 'n appeltaart geweest zou kunnen zijn, in de andere hand 'n reistas, die ze meteen op de reeds bestaande hoop kwakt)* Zeg, hoe haal je 't nu in je hoofd, zo'n zware tas op m'n appeltaart te zetten?

Ada: Wat bedoel je? Ach zo! Oh my god, hoe kon ik nu weten dat dat onooglijke ding iets om te eten was. Sorry!

Loes: Onooglijke ding? Als men ogen in z'n hoofd heeft, ziet men toch zeker wat 't is! Had ik, om 'm te laten afkoelen, naast de deur gezet! Dat begint gadsamme al goed. *(af keuken)* Helpt ze me even m'n zelf met zoveel zorg gemaakte appeltaart in de vernieling! Niet meer om aan te zien!

Ada: *(haar naroevend)* Ik heb toch sorry gezegd! Zoiets stompzinners! Die zet je toch ook niet zomaar naast de huisdeur! Maar altijd heb ik 't gedaan. Dat was toen ook al zo!

Thomas: *(schoon en fris ogend op van rechts, aarzelend)* Hey, tante Ada. How are you today? Zo zegt men dat toch in Nevada, of niet?

Ada: Tho..Thomas...? Ben jij 't echt?

Thomas: Ik denk 't wel ja.

Ada: *(je ziet, ze is van haar stuk, overweldigd door vreugde, probeert zich in de hand te houden, wil hem omarmen, maar aarzelt dan toch)* Thomas, zo groot ben je geworden...! Oh, my god!

Thomas: U moet me maar niet kwalijk nemen, dat ik me u niet meer zo goed kan herinneren, maar mam heeft me wel vaak over u verteld.

Ada: Eerlijk?

Thomas: O ja. En ook, dat ik nog maar 'n heel klein ukkie was, toen u naar Amerika vertrok. *(geeft haar 'n hand)* Maar in elk geval bent u heel hartelijk welkom tante Ada.

Ada: *(kan haar ogen niet van 'm afhouden)* Ja ja, dat was je nog, zo'n lief klein kereltje, met allemaal blonde krulletjes, 'n echt wonderkind, my dearest, little sweethaert... *(wist traantje weg)* mijn jongen!

Thomas: Ach kom, tante Ada, zo erg hoeft u zich nu ook alweer niet te verheugen, dat u er meteen om huilen moet! *(vol bewondering)* Maar eerlijk waar, verdomd goed ziet u eruit! Is men al zo oud, en heeft men er niet 't geringste idee van, dat men ergens in Amerika nog zo'n vlotte tante heeft zitten. Maar u moet me alles vertellen, oké? Waarom u toen vertrokken bent en al het andere.

Ada: Oh darling, thats a very long story, 'n lange geschiedenis. En ik vraag me af, of ze je wel helemaal bevallen zal.

Thomas: Ik ben geïnteresseerd in elke story, die met de grote wijde wereld te maken heeft. Bent u werkelijk met 'n echte cowboy getrouwd, met paard en lasso en alles wat erbij hoort?

Ada: (*lacht*) Oh sweetie, zoals jij je de cowboys voorstelt van de television and movie, is 't allang niet meer. (*kijkt 'm liefdevol aan*) Ben je al zo'n beul van 'n vent en toch nog maar 'n broekje mijn jongen...!

Thomas: (*verwonderd*) Hoezo zijn die niet meer als vroeger? Dat is dan wel jammer, nietwaar? Maar 'n colt zullen ze toch nog wel hebben?

Ada: O ja, daar kunnen ze zelfs in 't wilde westen niet zonder. (*kijkt om zich heen, dan vertrouwelijk*) Zal ik je eens iets vertellen Thomas? Ik heb er zelfs eentje bij me.

Thomas: O ja? 'n Echte cowboy?

Ada: Maar nee, darling, had ik die dan soms als handbagage moeten meebrengen? Nee nee, maar 'n echte colt wél.

Thomas: (*opgetogen*) Eerlijk waar?

Ada: Eerlijk waar!

Thomas: Tante Ada, (*slaat arm om haar schouder*) u bent nu net de frisse wind die dit plaatsje nodig heeft! Dit nest ligt al sinds mensenheugenis in coma en misschien komt er nu weer 'n beetje leven in de brouwerij!

Ada: Ja ja, m'n jongen, maar hoed je ervoor iets te vurig te wensen, je zou 't eens kunnen krijgen. Dat zei mijn vader vroeger tenminste altijd. Weet je, ik heb nog altijd de naam 'n tikkeltje oncontroleerbaar te zijn, 'n ietsjes te temperamentvol! I'm always full of life, begrijp je, in weerwil van mijn toch niet meer zo héél jeugdige leeftijd.

Thomas: (*haar bewonderend aankijkend*) Tante Ada dat is toch onzin! Hoe oud bent u dan eigenlijk?

Ada: Jouw eh... (*aarzelend*) jouw moeder is m'n tweelingzus.

Thomas: Weet ik, al zou je 't haast niet zeggen. Maar eh, weet u waar ik ook van te kijken sta?

Ada: (*teder*) Waarvan dan, sweethaert?

Thomas: Dat u na al die jaren toch nog zo goed Nederlands spreekt.

Ada: Och jongen, de vertrouwde klanken van je kinderjaren vergeet je je leven lang niet meer. En weet je, als je dag in dag uit moet omgaan met zulke ruwe binken, als cowboys nu eenmaal zijn, heb je heel wat af te schelden de hele dag. En schelden, dat is voor ieder mens hetzelfde, lukt 't beste in je moedertaal. (*beiden grinniken geamuseerd, dan, aarzelend*) Thomas, mag ik... mag ik eens door je haren krieuwelen?

Thomas: Als u daar plezier in hebt, (*houdt haar z'n hoofd voor*) waarom

niet?

Ada: Weet je, al toen je ter wereld kwam, was je uitgestoffeerd met krulletjes, zo stevig als van 'n paardenharen matras. (*krieuwelt door z'n haar*) En precies zo zijn ze vandaag ook nog.

Thomas: Dat u dat alles nog zo precies weet? Ongelooflijk eigenlijk! Maar eh, vertelt u eens, tante Ada, waarom hebt u uw cowboy eigenlijk niet meegebracht?

Loes: (*op van links met 'n ferme schaal poffertjes en koffie*) Wacht even zeg, wacht even. Eén zo'n exemplaar uit Nevada is mij meer dan genoeg! Zo, m'n liefste zusje, hier is je koffie. Naar ik laatst ergens hoorde, schijnen ze bij jullie alleen maar 'n soort slap bruingekleurd afwaswater te hebben, dus kun je je hartje hier weer eens ophalen.

Ada: Sorry darling, just a few minutes, (*opstaand*) I must take a shower first!

Loes: Ach wat sjouwer. (*op berg bagage doelend*) Die spullen brengen Peter en Thomas wel aan plaats.

Thomas: (*lachend*) Maar nee mam, tante Ada wil zich 'n beetje gaan verfrissen.

Ada: Exactly! Het bad is zeker (*nikt op rechts*) nog steeds op de oude plaats, neem ik aan?

Loes: Precies. En nog steeds in dezelfde oude staat, want met 't geld van de renovatie ben jij er toentertijd tussenuit gegaan.

Ada: Thank you very much, dat je me er even aan hebt willen herinneren, darling. (*af*)

Thomas: Moet dat nu meteen mam? Is ze nauwelijks in huis, pak jij al direct zo snibbig uit.

Loes: Ik ben niet snibbig. Ik ben die ik ben! En bovendien, ze heeft onderhand toch tijd genoeg gehad om te gaan sjouwen. Moest ik daarom zo halsoverkop koffie gaan zetten?

Thomas: Ach, drinkt ze 'm toch vijf minuten later. Wat geeft dat nu. Maar zeg eens eerlijk mam, heb je er de pee over in, dat ze gekomen is?

Loes: (*onwillig*) Onzin! Maar als men elkaar zolang niet gezien heeft, vergt het 'n beetje tijd om weer aan elkaar te wennen. En gemakkelijk is je tante nooit geweest. (*is doende koffie te schenken*) Die heeft altijd al iets extra van de hand gehad.

Thomas: Extravagants, bedoelt u.

Loes: Zeg ik toch. (*afleidend*) 'n Geluk, dat ik voor alle zekerheid nog poffertjes gemaakt heb. M'n heerlijke appeltaart heeft ze met 'n zware reistas inmiddels al tot 'n echte Karel Appel getransformeerd!

Thomas: (*lachend*) Ja ja, ze heeft er al zoiets van laten doorschemeren, dat haar 'n zekere mate van ongeremd temperament wordt toegekend.

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

“Samenspelen” is ons motto